

Ik zag zelf drie slachtoffers van den veearts uit Gronau, die een schitterende speciaal Hollandsche cliëntèle heeft. Het eerste was een kind met aangeboren heupontwrichting. Noch van transpositie noch van genezing was sprake. De vader van het kind was zóó overbluft door het: „Sie sind geheilt” van den veearts, dat zelfs de Hollandsche huisarts een oogenblik in twijfel is geweest of niet wij, orthopaedisten, op den verkeerden weg ons bevinden en de Gronauer gelijk heeft. Indien de vader niet bijtijds hiervan bekomt, zal het kind een „Krüppel” blijven, omdat de gewenschte termijn van behandeling ongebruikt voorbijgaat.

Het tweede slachtoffer was een kind met horrelvoeten. Zulke voeten met één ruk te reponeren, gelukt ook aan geen kwakzalzer. Het groote machtwoord is hier ook niet gesproken. Met de hoop op beterschap en een smeerseltje is het kind naar huis gezonden.

De derde patiënt had een knie-ongeval, waarvoor reeds vele artsen waren geraadpleegd, en dat niet scheen te willen genezen. De veearts bekeek de knie, mompelde iets van schijfontwrichting, gaf een ruk aan het gewricht, sprak het groote woord, dat de patiënten zoozeer imponeert: „Sie sind geheilt” en stak het Hollandsche geld op. De patiënt was daarmede niet genezen; immers bij de later uitgevoerde operatie kwam een volkomen gedegenereerde meniscus voor den dag en een groot stuk afgescheurd en necrotisch kraakbeen.

Deze gevallen komen mij voldoende voor, om onze patiënten — indien zij het „elders” willen zoeken — liever niet naar Gronau te zenden.

Met collegiale groeten,

Uw dw.

H. A. LAAN.

Utrecht, 10 Dec. 1910.

DE CONTRÔLE BIJ DE ZIEKTEWET.

Een paar opmerkingen naar aanleiding van het ingezonden schrijven van de heeren SCHREVE en VAN DER BRUGH over het rapport der maatschappij-commissie in zake de contrôle bij de ziektewet mogen hier nog haar plaats vinden. Het gaat niet aan hier te weerleggen, de tijd is daarvoor te kort, de bedoeling is zoo ook niet, anderen zullen dat zeker beter doen in de a. s. buitengewone algemeene vergadering. Maar waar op al vast het licht moet schijnen is dit. Uit hun schrijven blijkt, dat het SCHREVE en VAN DER BRUGH nog steeds niet duidelijk is geworden, niettegenstaande alles, wat reeds gesproken en geschreven werd, dat er een *sterke* strooming onder hun collega's is, om het decreet van absolute scheiding van contrôle en behandeling niet als het eenig zaligmakende te aanvaarden.

In de tweede plaats blijkt ook uit hun schrijven groote angst voor het rapport der commissie, nu dit bleek niet geschapen te zijn naar beeld en gelijkenis van het hunne. Daarop zou wellicht ook kunnen wijzen de datum van 9 October, de inzending, en van 10 December, het verschijnen van het rapport in dit *Tijdschrift*. Zij willen hun dogma doordrijven, al druischt dat nog zoo in tegen de meening van zeer vele collega's, die het het meeste aangaat, en waaronder er zeer zeker zijn (zoover was het gekomen), die het niet

durfden te zeggen. Zij willen hun dogma doordrijven, al heeft „Het Roode Kruis” doen zien (daar gaat niets van af), waartoe het dogma leiden zal.

De wijze, waarop de commissie haar taak heeft opgevat, is niet naar den zin; juist mijn heeren secretarissen, gij had gewild een principe pro en een principe contra en dan maar stemmen, stemmen en als dan de regeering later niet wilde volgen, dan, ja dan

Maar de commissie heeft gemeend, dat ieder reeds lang wist, dat er een meening pro en een meening contra bestond en dat het niet aanging, dat wij, geneeskundigen, ons vierkant zouden stellen tegenover wetten, wanneer die door de meerderheid van ons volk worden verlangd. Zij heeft ook gemeend, dat verzekeringen tegen ziekte instellingen zijn van groot sociaal belang, die de medewerking en steun van geneeskundigen verdienen en noodig hebben. In de commissie waren alle meeningen, die in de Maatschappij tot uiting kwamen, vertegenwoordigd, ook de meest principieele; de commissie was dus een afspiegeling der Maatschappij. Zij heeft willen komen tot een regeling, tot een vergelijk, dat ieder zou kunnen aanvaarden, wanneer beiderzijds wat water in den wijn zou worden gedaan. Zij heeft daarbij reeds lang ondervonden, hoe moeilijk het vraagstuk der contrôle is, maar desalniettemin meent zij er in geslaagd te zijn een middenweg te vinden, door welke de grootste bezwaren worden ondervangen en tevens de uitvoering mogelijk zal worden van een wet, die bij vorige ontwerpen vergeleken toch veel goeds in zich heeft. Ik voor mij ben vast overtuigd, dat de meeste huisartsen van hun kant gaarne zullen aanvaarden het beginsel van afgeven van begin en eind-attest, mits behoorlijk gehonoreerd, wanneer zij maar er op kunnen rekenen in twijfelgevallen hun patiënt naar een collega-ambtenaar te kunnen verwijzen, zooals dat bij de rijksverzekeringsbank geschiedt.

Dit blijkt ook daaruit, dat de huisartsen zich nooit gehouden hebben aan een vroeger besluit, dat daartegen inging en dat nog eens opgewarmd is in de hoofdbestuurscirculaire van 19 Mei l. l.

Weet gij wat men zegt van hooger hand, waarom de huisartsen zich aan dat vroegere besluit niet storen?

Dat is 1°. uit geldzucht, 2°. uit slordigheid, 3°. uit gemakzucht. Hoe lieflijk dat klinkt! Maar ik zeg u, zoo slecht zijn zij niet, zij zijn heelemaal niet slecht, maar zij doen zoo, omdat zij er geen kwaad in zien en er wel kwaad mee kunnen voorkomen, veel onaangenaam gecontroleer, onaangenaam voor den patiënt in de eerste plaats, voor den huisarts in de tweede.

De heeren SCHREVE en VAN DER BRUGH verlangen te veel en dan is er alle kans, dat zij zullen ondervinden, óf nu, óf later de waarheid van ons Hollandsch zeggen: „Wie het onderste uit de kan wil hebben, dien valt de deksel op den neus”.

Haarlem; 12 December 1910.

N. J. M. FAÇEE SCHAEFFER.

DE GENEESKUNDIGE TUSSCHEN BEURS EN GEWETEN.

Het bezwaar voor de geneesheeren aan het afgeven (of liever aan het weigeren) van zlekenbriefjes verbonden met het oog op de vrije artsenkeuze is het eigenlijke punt in de aanhangige kwestie.

Dat de geneesheer hierdoor voor een moeielijkheid kan komen te staan,